

Dimissionstale Støvring Gymnasium 2020

Jens Nielsen

Kære studenter

Hjertelig tillykke med jeres studentereksamen. Det har været en noget bumlet vej de sidste måneder, men nu sidder I her med jeres velfortjente huer.

En stor kompliment til jer og jeres dygtige lærere.

Jeg ved godt, at turen gennem de tre år på Støvring Gymnasium har været lettere for nogle end for andre. Men lige meget, hvilket gennemsnit der står på jeres bevis, så er I studenter. Og der er job og studiepladser til jer alle.

Da I kom for 3 år siden, og vi sammen med tutorerne tog godt imod jer, sagde jeg til jer, at nu skulle I gøre Støvring Gymnasium til JERES gymnasium, I skulle sætte JERES præg på skolen, I skulle lave nyt.

Det synes jeg, at I har gjort.

Og hvad er det så, der karakteriserer jer, årgang studenter årgang 2020?

Første årgang med gymnasireformen

Det hele startede jo på Livø. I er første årgang med gymnasiereformen, første årgang med grundforløb uden faste klasser. Vi plejede jo at danne klasser fra starten i august og lave introture til Madum Sø klassevis. Hvordan takler vi lige, at med jer kom en masse dejlige unge, der IKKE skulle starte i deres faste klasse? Vi laver en tur for hele årgangen til Livø. Tutorerne havde planlagt aktiviteter i massevis, blandt andet et natløb rundt på øen.

I fik afsluttet grundforløbsklasserne og dannet nye klasser. Jeg husker, at mange af jer var rigtig kedede af det, da vi brød grundforløbsklasserne op, og I skulle i gang med nye studieretningsklasser. Jeg tænkte, at det måtte vi kunne gøre bedre de kommende år. Men også for mange af de nuværende 1.g og 2.g elever har skiftet været svært. Men jeg husker også, at mange af jer fortalte til 1.g og 2.g, at det var positivt for fællesskabet, at I fra grundforløbet kender nogle i alle de andre klasser.

Og det hele slutter for jer med SRP-prøven. Også her var I pionererne, ingen havde prøvet forløbet med forsvar af et skriftligt produkt. Jeg ved, at også mange af lærerne var nervøse. Også her hører jeg bagefter, at det var en god oplevelse for mange af jer. Nogle sagde til mig, at det egentlig også var en lettelse, at hele familien ikke stod udenfor døren og ventede med hue og champagne.

”os-kulturen”

Men hvordan med det sociale?

Jeg talte med vores gode psykolog Laila for nylig. Det, hun siger, karakteriserer Støvring Gymnasium, er, at vi har en ”os-kultur”. Det er aldrig ”dem” mod ”os”. Vi har en tydelig ”SGY-ånd”, hvor fællesskabet er det vigtigste.

Oliver skriver i årsskriftet for 2019: *”Sammen skaber vi en god skole”, og han giver en række eksempler på, hvad det er som vi sammen gør.*

I har taget varmt imod både de nuværende 1.g og 2.g-elever og fået dem med i fællesskabet.

Naturligvis har I også konkurrencer. Det er vel næppe en tilfældighed, at x-klassen i 1.g vinder MGP med sangen ”Her i vores sofa”. Eller d-klassen skriver en sang ”hvad skal vi med piger?”. Ingen af titlerne lyder særligt inkluderende! Men virkeligheden er jo, at konkurrencerne er ment kærligt, og vi sammen får lavet en festlig forårsfest.

Cuba:

Her i vinteren realiserede jeg en gammel drøm, jeg rejste til Cuba. På Cuba mødte jeg en masse fantastisk dejlige mennesker i et smukt land. De var tydeligt stolte af deres land, hvor ingen sult, der er ingen racisme, der er gratis skole, der er gratis læge og sygehuse. De sammenligner formentlig med USA, hvor det ikke er sådan.

Men jeg så også, at systemet styrer det enkelte menneske. 70% af fødevarer må importeres. Landbruget er totalt statsstyret, og det fungerer tydeligvis ikke. Ingen bliver motiveret til at tage initiativer. Tværtimod ser systemet lidt skævt til folk, der forsøger sig med egen forretning.

Så tænker jeg med glæde på vores skandinaviske model, hvor vi heller ikke sult, og hvor der er gratis skole osv. Samtidig er vi alle vokset op med at skulle tage et ansvar og det at tage et initiativ vurderes positivt.

Når der opstår et problem, så er vi opdraget til at prøve at løse det på laveste niveau. Vi sætter os ikke hen og venter på løsning eller ordre ovenfra. Det gælder både i firmaer, i familien og det gælder på en skole som vores.

Det er spændende at tage et ansvar

Hvad er det for en kultur, der gør, at vi alle tager et ansvar i stedet for at vente på, at andre kommer og løser tingene? Jeg tror at det er en kultur, der ligger dybt i os alle. Jeg ved, at de fleste af jer har eller har haft et fritidsjob eller har lavet et stykke frivilligt arbejde i en sportsklub eller til spejder. Her lærer man helt fra ung, hvordan man indgår i et forpligtende fællesskab.

(Jeg tænker tit, at min allervigtigste lederuddannelse – den fik jeg ikke som rektor, men som spejderleder).

Hvorfor gør vi det? Fordi det er spændende at stå med et ansvar! Prøv lige at tænke på alle de aktiviteter, der bliver sat i gang af eleverne her på gymnasiet. Tænk på alle de udvalg, som elevrådet nedsætter. I har lavet musical. I har lavet film. I har kæmpet det grønne klima-flag til Støvring Gymnasium. Alt det kan kun lykkes, når vi gør det sammen.

Jeg tror, at de mange, der vælger at være med her, gør det, fordi det er spændende at skabe noget og gøre det sammen med andre. Jeg tror også, at hvis jeg som rektor prøvede at styre dette ovenfra, så ville jeg slå meget af det i stykker.

Det er langt sjovere selv at tage et initiativ og sammen med andre skabe nyt!

Når man rejser rundt i verden, så er det tydeligt, at vi i Europa ikke har monopol på at være de rigeste og dygtigste i verden. Jeg har besøgt skoler i Indien, jeg har besøgt universiteter i Kina. Det, jeg ser, er på et meget højt fagligt niveau.

Men I har fået noget meget vigtigt oveni uddannelse. Og det er grunden til, at jeg er sikker på, at I nok skal klare jer i den globale konkurrence. I er attraktive på arbejdsmarkedet, netop fordi I som en selvfølge tager beslutninger og løser de opgaver, I ser.

Kim Malthe Bruun

I år har vi markeret 75-året for Danmarks befrielse. Mange af modstandsfolkene fra dengang var studenter som I. Churchill-klubben var studenter fra Ålborg Katedralskole.

En af de stærke personer fra besættelsen er den unge student Kim Malthe Bruun. I 1944 går han ind i modstandskampen, han deltager bl.a. i illegale våbentransporter. Han bliver taget til fange og sættes i Vestre Fængsel i februar 1945. Få uger før befrielsen bliver han som 21 årig henrettet sammen med 3 kammerater.

I fængslet skrev han en række breve til sin elskede kæreste Hanne. Og så skrev han illegale breve - skrevet på wc-papir og smuglet ud i Røde Kors æsker, breve der er værd at læse også i dag.

For 75 år siden stod han med sin studentehue og havde som jer livet foran sig. Jeg skal ikke stå her og opfordre jer til kriminalitet, som våbensmugling jo var også dengang. Men I vil også komme til at stå over for svære valg, og I vil skulle vælge at kæmpe for jeres værdier. Kim fortæller, at det kan man gøre uden had og foragt for andre mennesker.

”En forskel i det små er også en forskel”.

For nogle dage siden modtog jeg ansøgninger til årets rejselegater. Jeg har fået lov til citere Cecilia, 3d. Hun skriver bl.a.

”Min store rejseplan lige pt for mit sabbatår er nemlig, at jeg vil rejse som præmedicinstuderende med TryMedics til Zanzibar og Tanzania. Her rejser man med organisationen og arbejder på et lokalt hospital som frivillig.... Standarderne dernede er selvfølgelig helt anderledes end i Danmark, og problematikkerne ligeså. Jeg er ikke i tvivl om, at jeg bliver præsenteret for nogle stramme og uretfærdige kår, hvilket blot resulterer i, at min interesse vokser endnu mere

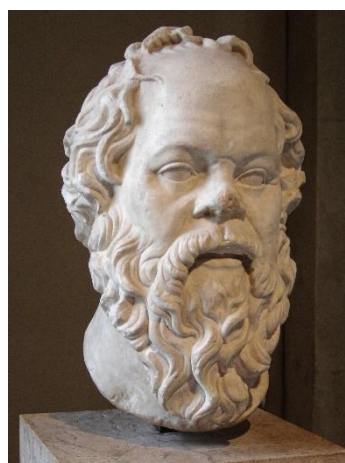
Min store interesse for netop denne form for arbejde startede nok, da min fætter fortalte 14-årige mig om sine oplevelser i Tanzania. Han har nemlig selv været afsted, dog som en del af sin pædagoguddannelse. Her fortalte han, om en lille dreng, som han var mentor for. Den lille dreng var 11 år gammel og havde en halstumor. Min fætter René, skulle med ham ind til hospitalet, fordi han skulle opereres. Men René skulle ikke med som støtte, som man ofte gør i Danmark. Men for at holde ham nede, da operationen altså foregår uden bedøvelse.

Især lige netop denne historie sidder fast i mit hoved. Jeg bliver helt rørt hver gang, jeg tænker over på det, og sur på mig selv når jeg brokker mig over den lange kø i Fakta”.

Cecilia slutter med, at hun næppe kommer til at redde hele verden. Jeg synes, hun har kloge ord til os alle, når hun skriver: *”En forskel i det små er også en forskel”*. Det var jo det mange af jer gjorde for nylig i demonstrationerne for *”Black lives matter”*.

Afslutning

I står midt jeres studenterfejring. Heldigvis har vi en undervisningsminister i Danmark, der har lyttet til jer - og besluttet, at I godt må fejre afslutningen med studenterkørsel.

I har bedt om, at så meget som muligt ved afslutningen af jeres 3 år på SGY er som vi plejer. Jeg plejer at slutte min tale med at citere en klog eller kendt, f.eks. Obama, Sokrates, Hellae Joof eller andre.

I år vil jeg igen citere en kendt person, Bo.

Bo sagde til mig for nylig:

Husk at minde studenterne om, at det er OK at vælte, men det er ikke OK at blive liggende.

Bo tænker muligvis på Coronakrisen. Mange skriver pessimistisk, at det bliver jeres generation, der kommer til at rydde op efter coronakrisen. Det er sikkert alt sammen også rigtigt.

Men I sidder jo ikke bare ned og giver op. I har et stærkt fundament, som I skal holde fast i. I kan noget netop fordi I har viljen til at komme videre, men også fordi I har friheden til at gøre det.

Mit råd til jer er at tage et "ønske-år". Et år, hvor I gør præcist, hvad I ønsker mest. Det kan være bare at blive fri for skole og uddannelse og tage et år med arbejde eller et år ude i verden. Det kan være et "her-og-nu ønske", det kan være et ønske på baggrund af tvivl, fordi I skal have jeres langsigtede planer afklaret. Det kan været ønsket om at komme i gang med drømmestudiet lige nu.

Held og lykke med alt det, der venter jer!

Med de ord dimitterer jeg jer fra Støvring Gymnasium.